

flög. Alter anglisti lyfjandæ, þon þörðe ðu-
ðast þöflens vinnu, þon regnig þörðe Zýffna-
ðen wið þeines föñkerfarn — „Germania fom-
mer e! æt, fört þu gerna Z mitt lög þið, æt
með þuðens þjerna, ðönt þu fölig þið þið
Stilnas þarn!“

13. "Eig fylla i jorden, og vandrarn
ei fram, Sag ypper nog sielf hur du døde.
Dets domarn i flyn, då fôr i uppfâ — og
fram Den fram, som till offer dig fôdde.
14. "Eof lugnt i din grav! Sag fôrto-
nar mitt brott Sôs mennefor under en bila;
Och fâ du ei dop — ei fyrstogard, fâtt Estan
bimlen iadligna din hvilâ.
15. "Eof har, du ofvâdiga! Numra i
fred! Din moder i fâdet fram wata. Sôn
brunnefâtt ofa — hon grâttet; ned. Och

9. Nu sin hand han lade, I sin Dot-
ters hand; Ett farväl han sade, Drog till
fridens land. Döden smingar, Mörka win-
gar Nu ett hemst, ett smärtans ljud, Sam-
ma Engel bringar Idas själ till Gud.

Rosta i Sch Banco.

1. "Hvad mæder gestalt, og hvad stik
 i des gång, En oskuld — det blir mig ett by-
 te; Hon far som en slagt: — en förmyndares
 twång Den arma lär sig, med sitt knyte.
 2. "Här luns ingen allsares råddande
 spann — Wålan! på min sabel hon klifwe,
 Och, om hon så foga och stikka sig kan, Hon
 sommaren ut hos mig blifwe.
 3. "Ty sielfwa ambytet gör ädel till

4. "Hvad mæder gestalt, och hvad stik
 i des gång, En oskuld — det blir mig ett by-
 te; Hon far som en slagt: — en förmyndares
 twång Den arma lär sig, med sitt knyte.
 5. "Här luns ingen allsares råddande
 spann — Wålan! på min sabel hon klifwe,
 Och, om hon så foga och stikka sig kan, Hon
 sommaren ut hos mig blifwe.
 6. "Ty sielfwa ambytet gör ädel till

Den Första:

7. "Arma hjerta! ad, du kan ej leswa
 Utan hedern; jag ej utan dig! Må då sam-
 ma dunkla Rorna wåfwa Oddens hmita hög,
 tidskrud åt mig. Utom Dig är lifwet blott
 en deken, Der hwart stjernbloss böljer sig i
 töcken, Der hwar blomma tåredränkt sig ter.
 Gud! Förbarmare! se offrens måda! Må du
 of med blidkadt öga skåda, Då din Son om
 tillgift för of ber!"
 8. Hastigt shawln från Hilmas barm
 han ryckte, Och fring sitt och flickans lif den
 bandt; An en fufs på hennes läppar tryckte...
 Nu — ett språng från höga klippans brant!
 Djupet drack sitt sköna ros. Der wakar Ger-
 na Freyas blick, då natten skakar. Sina win-
 gar öfwer böljans samn. Stundom ytan gun-
 gar twenne andar, Paret klagan än och suckar
 blandar, Skog och klippor hwiska deras namn.

Den Tredje:

9. "Hvad mæder gestalt, och hvad stik
 i des gång, En oskuld — det blir mig ett by-
 te; Hon far som en slagt: — en förmyndares
 twång Den arma lär sig, med sitt knyte.
 10. "Här luns ingen allsares råddande
 spann — Wålan! på min sabel hon klifwe,
 Och, om hon så foga och stikka sig kan, Hon
 sommaren ut hos mig blifwe.
 11. "Ty sielfwa ambytet gör ädel till